

ת"פ 23037/04/11 - מדינת ישראל נגד שלמה סלמן

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 23037-04-11 מדינת ישראל נ' סלמן
תיק חיצוני: 05110450802009

בפני	כב' השופטת גלית ציגלר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	שלמה סלמן

החלטה

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של גרימת שריפה ברשלנות לפי סעיף 449 לחוק העונשין.

על פי המתואר בעובדות כתב האישום, ביום 28.10.09, הדליק הנאשם מדורה בחצר ביתו, האש התפשטה לכיוון הבית הסמוך וכלתה את שטחי החצר והמחסן של השכן.

2. סניגורו של הנאשם העלה טענת הגנה מן הצדק הנוגעת לאכיפת בררנית.

לטענתו, מדובר במקרה יוצא דופן, בו איתרע מזלו של הנאשם שניסה לשרוף פסולת, והאש יצאה מכלל שליטה והתפשטה בפתאומיות. לטענתו, בארץ מתרחשים מאות מקרים של שריפות, אשר ברובם המכריע אינו מגיע לכדי הגשת כתב אישום, אלא בנסיבות ייחודיות שבהן נגרמת אבידה בנפש או נזק בלתי הפיך, מה שאין כן במקרה זה בו נגרם נזק רכושי בלבד, ועל כן ההחלטה להגיש כתב אישום הינה מפלה ושגויה, ונובעת מלחצים שונים שהפעיל המתלונן. הסנגור הוסיף גם כי כתב האישום הוגש בשיהוי, תוך התעלמות מנסיבותיו האישיות של הנאשם, שהינו אדם נורמיטיבי ואב לילדים, הסובל מנכות רפואית, ובהצטבר כל אלו אין הצדקה לניהול הליך פלילי ויש להורות על ביטול כתב האישום.

3. ב"כ המאשימה התנגדה לבקשה, וטענה כי כתב האישום הוגש לאחר שהתנהלה חקירה והתיק הועבר בין גורמי התביעה השונים, ונמצא כי קיימות ראיות המבססות עבירה של גרימת שריפה ברשלנות. לדבריה, אין מדובר באכיפה בררנית, שכן הנאשם הודה שבחר להבעיר אש במקום מגורים, ללא מחסום שימנע את התפשטות האש, ומשלא צפה, ככל אדם סביר, כי מעשה זה יוביל לתוצאה הרת אסון - רובצת לפתחו האשמה בגין האירוע.

ב"כ המאשימה הוסיפה, כי אין ממש בטענה בדבר הפליה, שכן לא הובאו נתונים לגבי חשודים אחרים שהוחלט

לסגור את התיק בעניינם, ולא הוכח כי ההחלטה להגיש כתב אישום נגד הנאשם יסודה בשיקולים פסולים, ועל כן יש לדחות את הבקשה.

4. לאחר שבחנתי את טיעוני הצדדים, לא מצאתי כי יש ממש בטענות הנאשם, שכן טענותיו לעניין הגנה מן הצדק, הן טענות עובדתיות הנוגעות לפעולות שביצע או לא ביצע הנאשם במהלך האירוע, והן מתייחסות ליכולתו לצפות את תוצאותיו, וכל אלה מצריכים בירור לגופו של עניין היכול להעשות רק במסגרת ניהול ההליך.

ויודגש, ביטול כתב אישום הוא סעד חריג ויוצא דופן, ונקבע לא אחת שיש להפעילו במשורה, ורק במקרים שבהם בית המשפט משתכנע כי התנהלות התביעה הינה שערורייתית או חמורה מאוד, או כאשר ניהול ההליך הפלילי עומד בסתירה לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

5. מסקנה דומה תהיה גם באשר לטענת הנאשם בדבר אכיפה בררנית, כאשר על הטוען להראות כי נעשתה הבחנה בין כאלו שקיים ביניהם דמיון רלוונטי, וכי בבסיס ההבחנה ניצב מניע פסול (ע"פ 3215/07 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 37, (פורסם בנבו)).

אלא שכאן הטענה להפליה הועלתה באופן כללי וסתמי, לא הובאו ראיות או נתונים על אותם מקרים בהם הוחלט שלא להגיש כתב אישום, ואף לא הוכח כי שיקול זר או פסול הניע את התביעה להגיש כתב אישום, ואין כל בסיס לקבוע כי המאשימה נקטה באכיפה בררנית.

ויוער, כי על פי הפסיקה מסור למאשימה שיקול דעת רחב בהחלטה להגיש כתב אישום, והנחת המוצא שלצורך החלטה זו הובאו מלוא השיקולים הרלבנטיים הדרושים (ראה פסק דינו של כב' השופט א' ריבלין בבג"צ 5699/07 פלונית נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד סב(3) 550 (2008), בפסקה 11 לפסק הדין; וראה גם: בג"צ 2534/97 יהב נ' פרקליטת המדינה פ"ד נא(3) 1(1997) בעמוד 31; בג"ץ 4736/98 מעריב הוצאת מודיעין בע"מ נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נד(1) 659(2000) בעמוד 666).

6. בנסיבות שפורטו, ומשלא הונחה תשתית לטענות הנאשם, אין מקום לביטול כתב האישום, ואם יעמוד הסגור על טענותיו יוכל להוכיח בדרך המקובלת.

7. מענה לכתב האישום ינתן ביום 14.7.14 בשעה 08:30.

הסגור ידאג להתייצבות הנאשם.

8. העתק החלטה ישלח לצדדים בדואר.

ניתן היום, כ"ט אדר ב תשע"ד, 31 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.
עמוד 2